

Húsz év vonzásában

Beszélgetés Kozák Gáborral

C SERHALMI LUCA

foto: Godot Galéria

NAGY KRISZTA X-T: *A múzeumok falára festek, nem a kanapéd fölé X*, 2006, akril, aranyfüst, flitter, vászon, 50×100 cm

A Godot Galéria két alapítójával, Sáfár Zoltánnal és Kaucsek Bálinttal közösen működtetitek a galériát. Mi a munkamegosztás?

KOZÁK GÁBOR: Kezdetben még nem tisztáztuk ezt. Mind a hárman éveken keresztül, mindennap nyitástól zárásig a galériában voltunk. Ez alatt nagyon jól megismertük egymást, összeszoktunk. Amikor 2004-ben megnyitott mellettünk a kávézó, és elindult benne Sáfár Zoltán vezetésével a Dumasínház, ő lemorzsolódott kicsit a mindennapi részvételből, és mára inkább a stratégiai döntéseknél van jelen. A gazdasági igazgatás Kaucsek Bálint köre lett, a művészeti vezetés és az értékesítés pedig hozzám került. Bálinttal idén elkezdtünk aukciókat rendezni, Sáfár Zoltán pedig ősszel megnyitja a Godot ICA-t.

Mi volt kezdetben a stratégiátok?

K. G.: Bálint és Safi 1999-ben laikusként kezdték el csinálni a Godot Studiót. Ekkor Budapesten még kevés magángaléria működött, ezért is volt merészség belevágni. Nagyon tisztességes tervük volt: szeretetből működtetni a galériát. Előremutató és izgalmas művészeti helyet akartak létrehozni nyitott, progresszív közeggel. Nem csupán a művek eladására alapoztak, a pénzügyi hátteret ingatlanok és hifik árusításából akarták megteremteni. Ezért a kirakat fölé ki volt írva, hogy „Audiofil show room and real estate”. Ezeket a feliratokat ránk jellemző módon akkor sem távolítottuk el, amikor már rég nem foglalkoztunk ilyenekkel. Az indulástól együtt dolgoztak olyan komoly, a mai napig a galériánál lévő művészekkel is, mint Szurcsik József vagy Gaál József. Amikor én 2000 decemberében némi tapasztalattal bekapcsolódtam, szorgalmaztam a kiállított művek értékesítését, valamint egy fix művészkör kialakítását, akikkel nagyon fontos volt, hogy tudjunk azonosulni.

A 2000-es évek közepétől jött hozzánk Nagy Kriszta, Bukta Imre, feLugossy László, Ujházi Péter.

Progresszív és provokatív művészekkel dolgoztok együtt.

K. G.: Abszolút. Nagy Kriszta vagy drMáriás kiállításainál sohasem marad el a reakció. Mindketten szélesebb közönséghez szólnak, nem csak a szakma figyelt rájuk, sőt inkább a művészeti világon kívül vernek hullámokat. Amikor hozzánk kerültek, még nem voltak ennyire populárisak. drMáriás a 2000-es évek elején még a lélek mélységeit festette, Nagy Kriszta is kimondottan visszahúzódó volt. Művészeink közül a pop art felé először ő nyitott 1998-as óriásplakátjával, amit előtte senki sem csinált a hazai képzőművészeti világban. Ezzel elérte, hogy tényleg mindenki felfigyeljen rá, és ne csak a művészeti szaklapok írjanak róla, hanem a hírekbe és a közéletbe is bekerüljön.

Fotó: Hirtre Imola

Ebből is látszik, hogy nagyon szerte- ágazó művészkörötök van...

K. G.: A galériák törekednek a sokféleségre. Mi abban különbözünk az összes többitől, hogy csak hat állandó művésszel dolgozunk együtt (hetediként ide sorolható Szikora Tamás mint tiszteletbeli művésznünk). Nagyon megtisztítottuk a portfólióinkat. Az a tapasztalatunk, hogy csak ennyi művésszel tudunk etikusan és felelősségteljesen foglalkozni. Ahhoz, hogy bővíthessük a körünket, több munkatársra és tőkére lenne szükségünk, amire jelenleg nincs erőforrásunk. Amúgy mind a hat művésznünk nagyon erős, karakteres, sikeres egyéniség, ezért nehéz lenne olyat találni, aki nem kerülne háttérbe hozzájuk képest. Emellett sok olyan alkotónak rendezünk kiállítást, akik nem kötődnek a galériánkhoz, de érdekesnek tartjuk bemutatni őket.

A Madách téri épület legendás hely volt. Miért költöztetek?

K. G.: Egyrészt nem akartunk már a szülőik függésében működni – az épület Sáfár Zoltán szüleié volt, aminek megvoltak az előnyei is, hiszen nemhogy nem kértek bérleti díjat, de kezdetben a számlákat is ők fizették, így sok művész járt be hozzánk telefonálni. Az is vicces szituációkat szült, hogy nem voltunk elszeparálva a Godot kávézótól, a pincén is osztoztunk, ahol nekünk a raktárunk volt. Sokszor nyitva maradt az ajtó, vagy kiömlött egy liter tej, és ott maradt fél napig. Volt, hogy amíg a raktárban beszéltem egy érdeklődővel, odaállt mellémk Évi, a kézilány a koszos kezében krumpalival és hagymával, hirtelen csatlakozott a beszélgetéshez, és megmondta, hogy melyik festmény csúnya, melyik nem, majd továbbment. Ilyen szempontból nagyon demokratikus volt a helyszín. Másrészről a működésünk elején a környék még nem volt szórakozónegyed, nekünk pedig nincs szükségünk mulatozó fiatal turisták tömegeire. Abban az időben

kezdtek a Bartók Béla utat kulturális főutcává alakítani, ami persze a tervezettnél lassabban jött létre, de mára valóban megvalósult. A raktárunk kisebb lett, de a kiállítóter szőbb. A Madách téri épületben még két kisebb szoba volt, itt egybefüggő a tér.

Ezek kellett ahhoz, hogy mára Budapest egyik legnépszerűbb magángalériájává váljatok?

K. G.: Nekünk célunk is, hogy a legnépszerűbbek legyünk, mások talán más célokat fogalmaztak meg maguknak. Valószínűleg a kommunikáció is nagyon fontos. Talán azért is, mert mi húzónevekkel dolgozunk. A művészeink miatt vagyunk ilyen népszerűek, ők azok, akik nagyon érdekes és figyelemre méltó dolgokat csinálnak.

Talán könnyebben befogadhatóak a művek, amelyeket kiállítotok amellett, hogy művé- szileg is magas színvo- nalat képviselnek.

K. G.: Egy feLugossy-kiállításnál nem kell leírás arról, hogy mit ábrázolnak a művek. A fiatal művészek közül jóval többen csinálnak konceptuális művészetet, amihez mindig kell egy kis magyarázat. Régen az volt az elsődleges a számunkra, hogy nekünk hármunknak mi tetszik, a második és a harmadik holtversenyben, hogy mit értékelt a szakma és hogy mi érdekl a gyűjtőket. Mára negyedik szemponttá vált a népszerűség, és lehet, hogy hosszú távon ez a legfontosabb. Valószínűleg azok a művészek fognak fennmaradni, akiknek több mint ötevezren mennek el az életmű-kiállítására, nem csak ötszázan.

Fotó: Godot Galéria

BUKTA IMRE: Szerelem, 1997, olaj, tus, vászon, 40x30 cm
HUNGART © 2019

Mondhatjuk, hogy ez a Godot specialitása?

K. G.: Hozzánk képest a többi galéria sokkal szigorúbb. Mi nem kötünk szerződéseket, minden szóban történik, és nagyon rugalmasak vagyunk. Talán ezért is vannak nálunk ezek a művészek. Régen az volt a cégnevünk, hogy Godot Művész Támogató Közhasznú Társaság, és a mai napig megtartottuk ezt a szemléletet. Tanultunk már valamit, de még mindig van bennünk valami jókedvű naivitás.